Keresztrejtvény

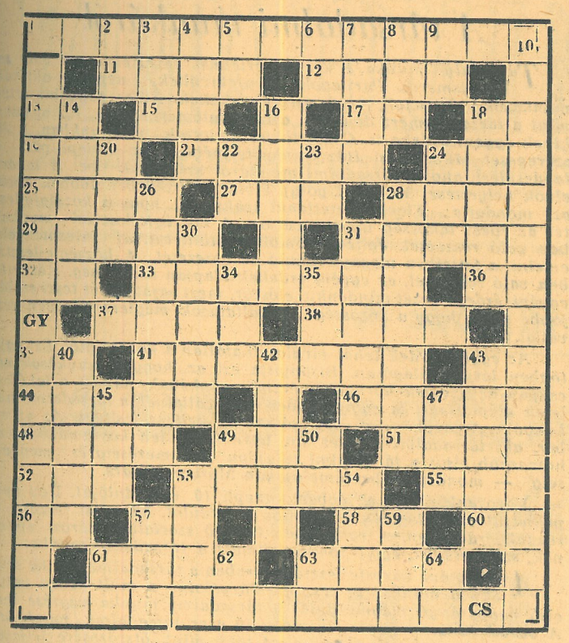

Vízszintes. 1. Idézet Móricz: Légy jó mindhalálig című regényéből (a nyilak irányában folytatva), folytatása a vízszintes 33. 11. Nem alszik. 12. Község a pápai járásban. 13. Gally. 15. Idegen férfinév. 17. Vissza: a rádium vegyjele. 18. Sporteszköz. 19. Hajórész. 21. Vigyáz a táborra (középső kockában kettősbetű). 24. A tigris is ilyen állat. 25. Nehéz munkát végez. 27. Fegyver része. 28. Jöttem, latinul. 29. Férfinév. 31. Halfajta (ék. fel.). 32. Asztácium vegyjele. 33. Az idézet folytatása. 36. Fordított kicsinyítő képző. 37. Dél-amerikai főváros. 38. Vissza: nem állna. 39. CJ. 41. Körforgás, közismert idegen szóval. 43. Buzdító szócska. 44. Emberi, latinul. 46. Vissza: lopva figyelte. 48. Hangszer. 49. Becézett női név. 51. Becézett férfinév. 52. Kiborít. 53. Szappanmárka. 55. Mester fele. 56. BT. 57. Vissza: germánium vegyjele. 58. Azonos mássalhangzók. 60. SN. 61. Ízes gyümölcs. 63. Tény.

Függőleges. 1. E. 2. Mássalhangzó fonetikusan. 3. Kutyája. 4. Gondbarázda. 5. LR. 6. Fában perceg (első kockában kettősbetű). 7. Vissza: ön. 8. Jobbágy. 9. Jó szíve van. 10. A. 14. Torokrész. 16. Hajó fajta. 18. Kancsal. 20. Bennszülött hangszer hangja. 22. Részvénytársaság. 23. Német személyes névmás. 24. Út. 26. Sürgős közlendő. 28. Beismerte. 30. Férfinév. 31. Lángelme. 34. Akadály (ék. hiány). 35. EEC. 40. Spanyol férfinév tárgyesetben. 42. Ritka férfinév. 43. Szegedi labdarúgó. 45. Ment mássalhangzói. 47. Fanyar gyümölcs. 49. Rangkicsinyítő. 50. Apák neve előtti rövidítés. 53. Magyar város. 54. Bolgár cigaretta. 57. Belső rész. 59. Halmoz. 61. EC. 62. RB. 63. Vissza: orosz igen. 64. Tantal vegyjele.

Beküldendő: Ki mondta az idézett részt.

Kis tévedés

Londonban az egyik kínai vendéglőben két turista egy adag „csin lu"-t rendelt. A pincér zavartan az étlapra pillantott, majd udvariasan kijelentette: „Csin luval sajnos nem szolgálhatok, mert ő a mi konyhaséfünk!"

Bocsánat, hogy közbeszóltam!

Tanár uram! Panaszom van,
És nem is kis panaszom!
Segítsen, az égre kérem,
Mert ez... ez egy borzalom!
Hazajön a gyerek, kérem,
S mint egy győztes hadvezér,
Szín kitűnő bizonyítványt
Terít oda énelém.
Szín kitűnőt! Rettenetes!
Ezt a szégyent! Istenem!
Azt hittem, hogy ezt az érzést
Soha meg nem ismerem,
És most itt van! Túl nem élem!
Kérve kérem, ha lehet,
Legalább két ötös helyett
Írjon, mondjuk — négyeset!
Vagy ha hármas, az tán még jobb
Legalább az egyiket,
Tanár uram! Kérem szépen!
Tán ezt itt... vagy melyiket?
Tán a magyart? Úgy van! Ezt kell
Szépen kijavítani,
Mert — nem azért mondom, — de ez
Jogos is, mert hisz ami
Azt illeti, a kölyöknek
Az írása förtelem,
Hogy úgy mondjam pocsékul ír,
Olvasni is gyötrelem,
Ráadásul a nyelvtanban
Sem otthonos, márpedig
Másodikos, s azt sem tudja
Hogy kell írni Dessewffy-t!
No, és ami azt illeti
A számtanban igazán
Jóval gyengébb, semhogy erre
Ötöst adhat egy tanár.
Tud például gyököt vonni?
Úgye, hogy nem! S egyebet
Sem tud. Önök irnix-dirnix
Osztályoznak? Ezt lehet?
Például, hogy mást ne mondjak;
Testnevelés — kitűnő!
Nevetséges! Én mondom ezt,
Én, az apa. A szülő!
Mit tud ez a gyerek, kérem?
Hátraszaltót tud? Lehet.
De akkor sem tud a nyújtón
Tíz óriáskereket!
És az ötös magatartás?
Lehetetlen! Én tudom
Mit művel a pernahajder
Itt is, s míg jön, az úton.
Szóval kérem, tessék csak vagy
Kettőt kijavítani!
...Hogy-hogy miért ragaszkodom
Pont én ehhez! Én, aki
Apja vagyok a fiúnak!
Épp azért, mert az vagyok!
Ugyanis... hát arról van szó,
Hogy másként lemaradok...
Én is iskolába járok
S szóval... van két négyesem,
Ha a fiam ezt megtudja,
Mi lesz akkor énvelem?!

Vágvölgyi László

... még valamit!

Szokásos borbélyhoz menési időmet elérkezettnek érezvén, megtértem az első utamba kerülő borbélyházba. Ne kívánják tőlem, hogy a helyét is eláruljam, mert... szóval bármilyen éle is van egy írásnak, azért a borotvakés csak más. Én sose fogom az illetők arcán húzni cikkem, annál inkább ők a valóban éles szerszámjukat.

Hogy rövid legyek — már a székben ültem és nyakamban volt a lepel is és elkezdődött a művelet, amiért tarifa szerint 3,60-at számít fel a kisipar. Az ezért járó munkát ügyesen és gyorsan elvégezte az én fehérköpenyes emberem. Na, ezt hamar megúsztam, gondoltam magamban, érdemes hétfőn menni a borbélyhoz. Szóval, készen voltam, de mégsem rohanhattam dolgom után. Hogy készen vagyunk, ezt ő is kifejezésre juttatta azzal, hogy tükörben megmutatta bájos fejecskémet, még hátulról is, ami igazán csodálatos látvány. Igaz, hogy alig ismertem magamra, de ez csak azért lehetett, mert négy éve nem néztem meg magam hátulról, főleg nem a fejem.

Szóval befejeződött a hajnyírás, a 3,60-ért járó művelet.

MIRE VALÓ?

Ezután egy édes játék kezdődött. Levágjam, ne vágjam — és a kérdés mindig egyetlen hajszál kettő és háromnegyed milliméteres végére vonatkozott. Vajon miért tette ezt? Miért nem fejezte be, ha már befejezte? Angyalian tudott simogatni az a fehérköpenyes tündér. Ha kevesebben vannak, esküszöm, elsírom magam. Engem még soha nem simogattak így! — ilyen szakértelemmel. Tudják, milyen felemelő érzés az, ha az embernek a levágott haját körbe csattogtatják újra és újra? Komolyan mondom, csodálatos, hogy milyen figyelmesek, hogy milyen nagyszerű munkát akar végezni ez az ember.

És ekkor bejött egy undok kefebajszú. Az én tündérem ránézett és rögtön láttam, hogy kiestem kegyeiből. Nem simogatott tovább, nem is csattogott. Udvarias volt, de abbahagyta.

Én is abbahagyhatnám szomorú tragédiámat. Itt vége a cikknek, amit az alapfizetésemért kellett szállítanom. De egy pillanatra megbocsájtják: nem jobban hangzana így az első mondat: Borbélyhoz menési időmet?... Ugye, jobb így, olvassák csak el még egyszer. És a második mondatban a helyett jobb lesz címét, nem? A következő bekezdésben talán ki kellene írni a 3,60 után, hogy forint, vagy lehet így is érteni? A harmadik bekezdés első mondata után kell a pont? — nem jobb lenne egy kettőspont és kisbetűvel folytatni?

És mit gondolnak, nem lett volna helyesebb az első bekezdésnél abbahagyni, ahol írtam, hogy vége van, ugye nem? Mivel többet írtam 20 sorral, mint kellett volna, kérem, hogy a borravalót a szerkesztőséa címére küldjék be nekem.

(ti)

A gyorsaság nem boszorkányság

A biológiai tankönyvek értelmesen csoportosítják az élőlények beláthatatlan rengetegét. Valahol a sor legalján szerénykednek a véglények. Azután jönnek alázatosan a csúszómászók. Majd erőteljesen a ragadozók és mindenekfelett csapkodnak büszkén és elérthetetlenül a szárnyasok.

Hát körülbelül így vagyunk az ember világában is. A közel tízmillió magyarból, sokat mondok, ha húszezer röpül. Néhány százezer gépjárművön: autón vagy motoron száguld. Mi többiek, szerény csúszómászói a teremtésnek, gyalog apritjuk nap mint nap az utat.

Ez az oka annak, hogy mi, gyalogjárók enyhe bámulattal nézzük azokat, akik ill a berek, nád az erek, legyőzik a távolságot. És természetesen irigykedünk rájuk.

Szolgáljon itt a példa, hogy miért.

Értekezleten voltunk. Az értekezlet belehajolt az éjszakába és jó tíz óra volt, amikor kitódultunk az utcára. Néhányan kerékpárra kaptak és ellihegtek. Gyalog voltam és érthető irigységgel néztem a szomszédomat, akt éppen mellettem kanyarította a járda felé a motorját.

— Hazavíszem szívesen, szomszéd! — veregette meg két szóval a vállamat.

Elháritottam magamtól a kedvességet.

— Köszönöm, sietek.

Elnyerítette magát erre a kétesértékű szellemességre. Ha megneheztelt érte, annak a motor adta meg az árát. Ugyanis megrúgta, akarom mondani, berúgta. A motor pöfögött egyet. Ha jól emlékszem, még köpött is egyet s azzal elcsendesedett.

A szomszédot ez nem zavarta. Újból rúgott. A motort ez sem zavarta.

Újból megállt. A tizedik hiábavaló próbálkozás után szomszédom erőteljesen megmarkolta a masina két szarvát és teljes erejével meglódult. — Jó tíz lépést haladt, majd egy hosszú ugrással a motor ülésén termett. Az eredmény némi reccsenés és két indulatos köpés volt. Egyéb semmi. A szomszéd nagyot sóhajtott. Mire utolértem, újra meglódult. Most már legalább tizenöt lépést rohant és csak azután vágta rá magát az ülésre. A motor újra reccsent, ropogott és ismét köpött. De most már hármat. A harmadik próbálgatásnál már enyhe büdösséget is engedett. A szomszéd boldogan lihegve, nyögte.

— Ahá! Rendben van. Most már menni fog.

De nem volt rendben és nem ment. Azaz, hogy ment. Illetve újra tolta a gépet. Egyre nosszabb távolságokkal próbálkozott. Az eredmény azonban késett. Valahányszor előreszaladt, én mindig utolértem. Ez szemmelláthatólag nagyon bosszantotta.

Minden futóversenyben a finis a legszebb és legérdekesebb. Ezt biztosan tudta a szomszéd is. Ezért az utolsó ötven métert a legnagyobb erővel rohanta végig. A motor közben csattogott, köpködött és szürke gázfelhőket eregetett az orrom alá.

Mikor hazaértem, a szomszéd már a kapukulcsot nyomogatta a zárba. Alig kapott levegőt, annyira szuszogott. Arcát kiverte az izzadtság. Még a zakója is csupa víz volt. Alig volt annyi ereje, hogy betámolyogjon a motorral a kapun.

Megnéztem az órámat. — Pontosan másfél perccel előbb ért haza, mint én. Hát ezt a másfél percet irigyeltem tőle.

A többit nem. R. K.

Radikális intézkedés

A városi forgalom növekedésével kapcsolatos problémákat különbözőképpen oldják meg. Tajvan szigetén a tajpeji „városatyák" nem sokat törték a fejüket e bonyolult kérdésen.

A nehéz helyzetet egyszerűen és minden különösebb kiadás nélkül oldották meg. Mivel a gépkocsi forgalmat a kerékpáros riksák akadályozták, ezért a helyi hatóságok felszólítottak minden autótulajdonost, vásároljanak fejenként 10—10 riksát, és semmisítsék meg.

Képtelen történet

Kakuk Kornél pikniket rendezett lakásán. A nagyszerű mulatságot a hajnali órákban azonban megzavarta egy sajnálatos, de mindenütt előfordulható esemény. Zavar keletkezett a Kakuk-lakás áramellátásában, sötétség borult a lakásra. A hiba okát, sajnos, nem találták, így sem a házigazda, sem vendégei nem tudták megjavítani a villamoshálózatot. A kitűnő piknik már-már majdnem dugába dőlt a kényszerű sötétség miatt, amikor valaki azt javasolta, hogy hívjanak villanyszerelőt. A képtelen ötletet a társaság egyhangúan elvetette. Kakuk Kornél, aki kitűnő házigazda, vendégeiért még a lehetetlennel is megpróbálkozott. S a vendégsereg legnagyobb megdöbbenésére Kakuk Kornél hívása nyomán megjelent a VILLANYSZERELŐ! Hamarosan fényesség derült a sötétségben álló Kakuk-otthonra. A csodával kapcsolatban megkérdeztük a város legöregebb embert, a 99 esztendős Memória bácsit, emlékszik-e ilyen vagy ehhez hasonló jelenségre. Memória bácsi kijelentette: emberemlékezet óta ilyesmi nem fordult elő, de szerinte most már, hogy a szputnyik és az atomjégtörő problémákat megoldott az emberiség, hamarosan feltalálják a hívásra házhoz járó villanyszerelőt is. Bizonyára az volt a prototípus, aki Kakukéknál járt. Így remélhető, hogy öt év múlva már sorozatban találkozunk velük.